

Gangsterschool

Voor Frank en Harry

www.uitgeverijholland.nl

Kate Wiseman

Gangster- school

Vertaald uit het Engels
door Thijs Goverde

Uitgeverij Holland - Haarlem

Hoofdstuk 1

Milly kon het niet langer aanzien. Ze beende op de lange jongen af. Die was zo verdiept in het spelletje op zijn mobiel, dat hij haar pas opmerkte toen ze hem met haar opgerolde schoolgids tussen zijn ribben porde.

‘Hee! Je hebt toch wel door dat je zakken gerold worden, of...?’

De jongen gaapte haar even aan, voordat hij de koptelefoon van zijn wilde hardos trok en zich omdraaide om te zien waar ze het over had.

Een engelachtig kleutertje in een teddyberen-jas stond op haar teentjes achter hem. Ze had haar hand al in de achterzak van zijn spijkerbroek. Toen ze besepte dat ze verlinkt was, trok ze haar handje terug en stampte terug naar haar ouders, die haar vertederd toelachten.

‘Goed geprobeerd, Isla! Ik ben trots op je,’ zei een man die kennelijk de vader van de kleuter was. Isla stak haar tong uit naar de griet die haar misdaad verijdeld had.

De griet in kwestie staaarde een paar seconden terug en

wendde zich weer tot de jongen.

Die zei: 'Pfiew! Dank je wel! Misschien moet ik voortaan beter opletten.'

'Misschien wel. We zijn hier op het Rabauw, tenslotte. Ik ben Milly, trouwens. Milly de Leen. M-I-L-L-Y, schrijf je dat. En wie ben jij?'

De jongen leek een beetje verrast door Milly's directheid. 'Ik ben Charlie. Charlie Patrijs. Aangenaam.'

'Zeg eens, Charlie,' zei Milly. 'Die hond van jou, heeft die de schoolgids gelezen?'

Charlie leek niet te begrijpen waar ze het over had. Ze probeerde het nog eens: 'Hij weet toch hopelijk wel dat hij niet mee mag?'

Ze vouwde de dikke gids open. 'Kijk hier eens. *Huisdieren zijn streng verboden op het Rabauw. Criminele meesterbreinen horen geen warme gevoelens te koesteren voor wie of wat dan ook. Niemand is bang voor mensen die zwijmelend knuffelen met babypoetsjes,*' las ze voor.

Charlie keek naar de hond aan zijn voeten. Het beestje leek wel aan zijn been vast gelijmd te zitten. Het was min of meer wit, had krullerige haartjes en een, om het maar eens beleefd te zeggen, nogal bijzondere geur. Zijn ogen weken niet van Charlies gezicht. 'Ja, dat weet jij best, hè, Grompie? Maar hij wordt er niet erg blij van.'

'Grompie? Goeie naam... Is 't een poedel?'

'Nee, 't is een – ik heb geen idee, eigenlijk.' Charlie keek

fronsend naar zijn huisdier. ‘Een beetje spaniël, een beetje beagle. Denk ik. Misschien.’

‘Oh, een spangle! Dat verklaart zijn vlekken. Ik vond het al zo raar, een poedel met vlekken.’

Even staarden ze in stilte naar de hond. ‘Hij heeft geen vlekken,’ mompelde Charlie. ‘Hij is helemaal wit. Dat bruine is modder. Hoop ik.’

Milly snoof eens diep. Haar neus trok samen. Charlie snoof ook even en begon toen driftig de lucht voor zijn neus weg te wapperen. Milly probeerde haar lachen in te houden. Tevergeefs. Charlie lachte al snel met haar mee. ‘Ik weet ook niet waarom-ie zo stinkt. Mijn ma doet hem voortdurend in bad. Heeft-ie een hekel aan.’

Terwijl hij het zei, gebaarde Charlie naar zijn ouders – een kleine vrouw in een wit pak en een veel langere man. Ze stonden met een groepje roddelende ouders naast een enorme poort, die een soort van elektrisch gezoem voortbracht. De poort leek nog het meest op twee enorme klonten rechtopstaande, metalen spaghetti, maar als je wat beter keek zag je er vormen in. Vals kijkende berenkoppen – minstens een dozijn – tussen de bladeren van een giftige klimplant. Langs de randen, zo te zien, bosjes brandnetels.

Op het schoolterrein begon een klok negen uur te slaan. Het gebabbel stopte en alle ogen richtten zich op de poort. Bij het verstrijken van de laatste slag verscheen er

een lange dame in een grijs broekpak.

Ze kwam aan gebanjerd over een pad, dat was omzoomd door bomen, en hield halt bij de poort. Daar drukte ze wat cijfers in op een toetsenpaneel en de poorten gleden open. Hun staalglans werd weerspiegeld in de alerte ogen van de vrouw. In haar gladde bruine haar was hier en daar wat grijs te zien. Ze glipte tussen de mensen door naar het midden van de menigte, die spontaan begon te applaudiseren, en tikte met haar voet op de grond tot de mensen klaar waren.

‘Dank u. Welkom,’ zei ze met een diepe, rollende stem. ‘Mijn naam is Griselda Geselkat, en ik ben het Schoolhoofd. Leerlingen, het moment is gekomen dat jullie je eerste stap mogen zetten door onze beruchte Verdraaide Poorten. Ik wacht binnen op jullie. Zeg je ouders gedag en kom bij mij.’

Ze liep een eindje weg, hield halt op een zonnig plekje en rekte zich behaaglijk uit.

Charlie gaf zijn ouders een snelle omhelzing en zijn hond een lange, stevige knuffel. Hij en Milly haastten zich, begeleid door Grompies gejang, samen met de andere leerlingen door de poort. Iedereen wilde tegelijk naar binnen, dus het schoot niet erg op.

Uiteindelijk stonden ze met z'n allen voor een dicht bos, waar een enkel pad in verdween. Waarschijnlijk liep dat naar het gebouw waarvan je in de verte nog net het rieten

dak boven de bomen uit zag steken.

Charlie en Milly kletsten terwijl ze verder liepen. ‘Zijn jouw ouders niet met je mee gekomen?’ vroeg Charlie.

‘Nee. Ze wilden wel, maar ik houd er niet van als ze gaan staan grienen. Vooral papa is net een leuke kraan.’ Milly rolde met haar ogen. Net op het moment dat ze aankwamen bij juffrouw Geselkat gaf Grompie, ver achter hen, een spectaculaire jank ten beste.

Het Schoolhoofd kwam naast hen lopen en glimlachte. ‘Honden... wat een sneue beesten zijn het toch! Zo *trouw!* Nou ja, dat gaat vanzelf over. Laten we het over iets interessanter hebben.’ Ze draaide zich om en keek naar de meute kinderen die achter haar aan liep.

‘Om te beginnen,’ riep ze met donderende stem, ‘mogen jullie nooit vergeten dat je deze school geheim moet houden. Als je knieschijven je lief zijn spreek je buiten het schoolterrein dus nooit over het Rabauw College, maar altijd over de Constantine Contsen School voor Landelijke Vaardigheden. Onze ware identiteit MOET geheim blijven voor het Betrouwbare volk – al die saaie, gezagsgetrouwe burgertjes. Van nu af aan kun je beter zo ver mogelijk uit de buurt blijven bij de Betrouwbaren.

En dan nu een paar woordjes over het schooluniform. Jullie kunnen vast niet wachten om het eindelijk aan te mogen trekken. De gestreepte inbrekerstrui, en voor speciale gelegenheden zelfs een zwart masker! Ja, daarmee

zullen jullie er echt crimineel uitzien. En? Wie van jullie staat er al te popelen?’

Een tiental gretige handen schoot omhoog. Juffrouw Geselkat glimlachte. ‘Geweldig. En het zal jullie ongetwijfeld prachtig staan. MAAR! HAAL HET NIET IN JE HOOFD om het te dragen buiten de hekken. De reden lijkt me duidelijk. Is dat voor HONDERD PROCENT begrepen?’ Van haar glimlach was niets meer over. Haar ogen fonkelden als ijspegels in de winterzon.

Milly en Charlie huiverden. Ze deden onwillekeurig een stapje naar achteren. Juffrouw Geselkat wilde nog wat zeggen, maar op dat moment kwam er een vrouw aangerend door het bos. Ze bleef haken achter een boomwortel en struikelde. Haar hoofd werd eerst rood en betrok toen als een donderwolk. Ze was een flink stuk jonger dan juffrouw Geselkat en droeg een strenge grijze jurk. Haar haar zat in een knot die zo strak naar achteren getrokken was, dat het een wonder was dat haar gezicht niet doormidden scheurde.

‘Mevrouw het Schoolhoofd, ik zou mijn excuses aanbieden voor het storen, als ik het soort mens was dat ooit excuses maakte. Maar dat ben ik niet, dus ik zeg alleen maar dat u NU mee moet komen. Een groep derdeklassers heeft meneer Molswaard gevangengenomen. Ze hebben hem opgesloten in de kluis die gebruikt wordt bij de bankrooflessen en ze willen hem er pas uit laten als hij de code

geeft van de schoolkas. Er zit maar weinig zuurstof in. In de kluis, bedoel ik, want in de kas zit helemaal niks. Qua zuurstof dan.'

Juffrouw Geselkat zuchtte diep. 'Ik kom eraan, juffrouw Verbruggen. Jullie! Nieuwe Rabauwers! Blijf hier even wachten, ik ben zo terug. Blijf opletten en denk om het addendum in jullie schoolgids...' Ze haastte zich weg en de mevrouw met het boze gezicht holde achter haar aan. De nieuwe Rabauwers gingen wat dichter bij elkaar staan en probeerden tussen de sombere bomen door te kijken. 'Man, ik zou nog geen addendum herkennen als het voor me stond te springen met een bordje in z'n hand,' zei Charlie.

Milly bladerde wat in haar schoolgids en een dun strookje papier dwarrelde op de grond. Ze raapte het op en las de minuscule lettertjes hardop voor.

'Een van de mooiste tradities op het Rabauw College is de hinderlaag die de tweedeklassers leggen voor de eersteklassers, om hen te verlossen van overtollige kostbaarheden. Volgens de gewoonte dient dit te geschieden binnen een uur na de aankomst van de nieuwelingen. Het wordt dan ook aangeraden om laptops, telefoons en dergelijke van tevoren per post op te sturen.'

Die laatste woorden waren al niet meer te horen. Gillend en brullend sprong een bende woestelingen in gestreepte truien en zwarte maskers achter de bomen vandaan om zich op de nieuwelingen te werpen.

‘Nou, lekker dan,’ kreunde Charlie. ‘We zijn hier nog geen vijf minuten en we worden al overvallen.’

Hoofdstuk 2

Triomfantelijk dreven de tweedeklassers hun gevangenen over het pad tussen de bomen. Een paar minuten later zetten ze hen tegen een oude, witte muur. ‘De achterkant van het hoofdgebouw, denk ik,’ mompelde Milly tegen Charlie.

Zonder te hoeven overleggen splitsten de tweedeklassers zich op in twee groepen. De grootste groep bleef tegen de gevangenen grauwen en snauwen, en boven de kleintjes uittorenen, om hen rustig en bang te houden. De rest begon de eersteklassers te ontdoen van alles wat er duur uitzag. Milly stond aan het einde van de rij. Ze trok even haar wenkbrauwen op toen Charlie zijn telefoon in zijn sok deed en even later de tas van zijn laptop met zijn leven probeerde te verdedigen tegen de twee overvallers die eraan stonden te trekken.

Een paar eersteklassers probeerden hun aanvallers op andere gedachten te brengen. Eentje, een kleine, stevige jongen met sproeten, probeerde het met koele logica.

‘Kijk nou eens even naar jezelf, jongens. Hebben jullie er wel bij stilgestaan dat deze methode heel erg verkeerd af kan lopen? Jullie kans op succes zou enorm toenemen als...’

Milly ging geen adem verspillen aan dat soort onzin. Met half toegeknepen ogen stond ze haar omgeving in zich op te nemen. Plotseling duwde ze het dichtstbijzijnde stel tweedeklassers naar achter en riep: ‘Nieuwelingen, pak je spullen en volg mij!’ Ze rende weg, met haar eigendommen tegen haar borst gedrukt.

De andere eersteklassers stonden misschien een seconde met hun ogen te knippen. Daarna holden de meesten – zo’n dertig kinderen – achter Milly aan. Ze keek even over haar schouder. Charlie stond haar fronsend na te kijken. Daarna zette ook hij het op een lopen. Het duurde even voor de overvallers van de verrassing bekomen waren en de achtervolging inzetten. Een klein groepje bleef achter om te letten op degenen die te dom, traag of onhandig waren geweest om te ontsnappen.

De eersteklassers gingen een hoek om. Milly hield de pas in en keek naar de lange muur die zich voor hen uitstreckte. In die muur waren vijf deuren. Ze waren alle vijf precies hetzelfde: ronde bovenkant, roestige scharnieren en overdreven grote deurknoppen. Heel even dacht Milly na. Ze waagde nog een snelle blik achter zich, om te zien of er nog slome eersteklassers zouden komen. Maar er kwam

niemand de hoek om. Ze haalde haar schouders op en holde verder. Toen ze bij de meest linkse deur kwam gaf ze er een forse duw tegen. Had ze net zo goed niet kunnen doen. Het ding kraakte koppig en weigerde in beweging te komen.

‘Charlie. Hier. Nu. Help eens mee.’ Milly schoot de woorden als kogels over haar schouder. Nog geen tel later stond Charlie naast haar en gooide zijn schouders in de strijd. Met een langgerekte krrreunnnn gaf de deur zich gewonnen. Ze glipten naar binnen en hielden halt, eventjes verblind door de plotselinge duisternis.

Al snel waren hun ogen goed genoeg aan het donker gewend om een lange, sombere gang te onderscheiden die eindigde in een glazen deur. Achter die deur was een lokaal vol tafels te zien, met open kasten langs de muren. Alles leek scheef en krom, door het glas van de deur. Een onmiskenbaar chemische geur lekte naar buiten. ‘Perfect! Kom op!’ gilte Milly. Ze deed de deur open en joeg de eersteklassers naar binnen. Aan het andere eind van de gang knalde de krakende deur weer open. De tweedeklassers stroomden naar binnen, maar ook zij moesten even wennen aan het donker.

Milly keek het lokaal rond. Langs één muur stond een rij skeletten, keurig van groot naar klein: van een stevige neushoorn tot een tere vleermuis. De kleinste hingen met draadjes aan het plafond. Langs de achterste muur

stonden potten met chemicaliën. De meeste potten waren rood of groen of bruin, maar op de bovenste plank stond een groepje pikzwarte, met rode grijnzende doodshoofdjes op het glas gedrukt. Milly's ogen gleden naar de poster ernaast. *Vroeg naar bed? Dacht het niet!* stond erop, en daaronder in gouden letters: *Bedwelm je ouders*. Milly trok een wenkbrauw op.

Naast de poster hing, als een leger buitenaardse wezens, een rek vol gele, rubberen pakken. Van het soort dat je op tv ziet als er ergens een kernramp is geweest, of een extreem besmettelijke ziekte. Milly zocht verder, en eindelijk vond ze iets waar ze wat aan zou kunnen hebben. Verscholen in de hoek stond een rij metalen spuitbussen op een heel hoge plank. Ze sprintte erheen en ging op haar tenen staan om de etiketten te kunnen lezen. 'Charlie, kom eens! Ik ben hier te klein voor. Lees eens wat hier staat!'

Charlie aarzelde even. Maar toen de tweedeklassers het laboratorium binnen denderden was zijn twijfel snel vergeten. Al snel stond hij naast Milly. 'Je moet me toch eens vertellen over je slaafje, dat dood is gegaan. En vooral: hoe het precies komt dat *ik* zijn plaats in moet nemen.' Maar hij zei het met een glimlach.

Hij pakte de eerste de beste spuitbus. 'Instant spuit-ijs. Alleen buiten gebruiken,' las hij voor. 'Kunnen we ze hierover laten uitglijden terwijl we vluchten?'

Milly schudde van nee. ‘Te link. Er zouden er ook een paar van ons uitglijden.’

Hij gooide de spuitbuis weg en pakte een nieuwe. ‘Na-maakbloed. Op de niet gewonde huid spuiten en luid kreunen. Hebben we niks aan!’ Hij gooide het ding opzij en pakte een andere. ‘Tijdelijk verlammingsgas. Alleen gebruiken tegen Betrouwbaren tijdens criminele operaties. Adem dertig seconden inhouden na toepassing.’

Milly stompte haar vuist in de lucht. ‘Yes! Kom maar door met dat ding!’ Ze pakte de bus aan. ‘Aargh! Dat kreng is halfleeg!’

‘Er staat er nog eentje en die lijkt hetzelfde, maar het etiket is eraf. Kan van alles wezen.’

‘Geef eens hier. En hopen dat het inderdaad hetzelfde spul is. Iedereen adem inhouden! Bij elkaar blijven! Pas weer ademen als we buiten zijn!’

Milly mikte met de mysterieuze spuitbus op de tweedeklassers, die al dichtbij genoeg waren om een greep naar de eersteklassertjes te kunnen doen. Ze stapte achteruit en duwde de knop in. Luid sissend kwam een parse wolk tevoorschijn, die netjes bleef hangen rond de overvallers. Een seconde lang was het stil. Daarna begon de hele roversbende te lachen. Te gieren. Te brullen. Ze moesten zich vastgrijpen aan de tafels en elkaar om niet over de grond te rollen.

‘Lachgas! Dat zal ze niet lang tegenhouden...’ Ze gooide de bus weg, pakte de halflege en schudde hem even heen en weer. Daarna bestookte ze de grinnikende tweedeklassers met gele damp. Ze hielden meteen stokstijf stil, alsof ze halverwege een giechel opeens bevroren waren. Het zag er een beetje griezelig uit – het deed denken aan de inwoners van Pompeï. Maar dan inwoners die het dolkomisch vonden dat de Vesuvius hen bedolf onder gloeiende lava.

Milly dreef de eersteklassers – met opgeblazen wangen en uitpuilende ogen – terug de schone zonneschijn in. ‘Ik wou dat er tijd was om foto’s te nemen en ze op Faceboef te zetten,’ hijgde ze. ‘Maar frisse lucht is nu even belangrijker.’

‘Dat was fantastisch, Milly!’ Charlie steunde op zijn knieën en hapte grote teugen lucht. ‘Maar jij bent hier net zo nieuw als ik – hoe wist je waar je dat lab kon vinden?’

Milly haalde haar schouders op. ‘In de schoolgids staat een plattegrond, daar heb ik vanmorgen even goed naar gekeken. Dit is het Rabauw. Er gebeuren hier rare dingen. Dus een beetje voorbereiding kan geen kwaad.’ Ze glimlachte naar zijn bruine ogen.

Juffrouw Geselkat kwam terug en vond de meeste nieuwe Rabauwers waar ze hen had achtergelaten, hijgend en verformfaaid. Ze wierp hun een veelbetekenende blik toe. ‘Jullie hebben de aanval van de tweedeklassers keurig